

lige over for Tilsynet med et saadant Plejeforhold. Det hænder ikke sjældent, at en Familie modtager et Barn i Pleje som „sit eget“, som det hedder, for en Betaling en Gang for alle, hvilket efter nogle Aars Forløb kan være meget vanskeligt at oplyse, og i mange Tilfælde kan dette Plejehjem være af den for Barnet alleruheldigste Natur. Udvalget mener derfor, at hvor saadanne Tilfælde foreligge, og hvor der er Anledning til at antage, at et saadant Barn, som angives at være antaget som eget, virkelig bliver forsømt og behandlet paa utilbørlig Maade, maa Øvrigheden, til hvem Kommuneraadet maa henvende sig, kunne anordne, at Barnet skal undergives Tilsyn, uanset denne Paastand om, at der ikke gives Betaling for Barnet. — Dette er, hvad jeg foreløbig har at bemærke til de stillede Ændringsforslag. Ændringsforslag under Nr. 6 er kun en ligefrem Konsekvens af Ændringsforslag under Nr. 5. Naar nemlig Tilsynet overdrages til en Plejehjemsforening, bliver det selvfølgelig dennes Virksomhed og om Plejeforholdenes Bestaffenhed til Kommuneraadet i Stedet for det ellers i Loven anordnede. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag til det høje Tings Velvilje.

Th. Nielsen: Under de sidste Aars stærke sociale Brydninger og Gæringer, ogsaa paa Arbejdsmarkedet, er det ganske naturligt, at Opmærksomheden er bleven henvendt paa Opdragelsen, overhovedet paa de Bønder, der kunne bidrage til at forbedre Menneskene, og navnlig ogsaa til at gøre Stillingen mere saalelig for dem, der skulle fortjene Jøden ved deres legemlige Virksomhed. Det er ganske naturligt, at man ogsaa har henvendt sin Opmærksomhed paa Opdragelsen, og der er ogsaa i de sidste Aaringer sket nogle, om end ikke betydelige Fremskridt. § 30 i den ny Fattiglov af 9de April 1891 bestemmer, at Børn skulle anbringes i Forplejningsanstalter eller hos Plejefædre, og maa kun ganske undtagelsesvis i Nødsfald være paa Steder, hvor der er fordrufne og uforsørgelige Individider. Jeg har imidlertid Grund til at tro, at denne Paragraf endnu ikke opfyldes alle Vegne, at der endnu er

Individer, som de visstelig aldrig burde sammenblandes med, og at der derfor i de unge Aar lægges Spirer og udstrøs Ufrugtform, som siden komme til at bære sørgelige Frugter. Jeg ved nok, at Fattigvæsenet ikke særlig sorterer under den ærede Justitsminister, men han har jo Forbindelse med sin Kollega, netop ogsaa gennem Fattigvæsenet, fordi det er Justitsministeriet, hvem Tilsynet med Tvangsarbejdsanstalterne paa hviler, og jeg vilde derfor gerne henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at det Loven saaledes har tilsigtet, maatte komme til Udførelse; nu er der hengaaet 4 Aar, siden det blev bestemt, at der ikke maatte foregaa en saadan Sammenblanding paa Fattiggaardene. Jeg ved meget godt, at det er kostbart for Kommunerne at foretage Adskillelsen, men den bør vissefølgelig foretages, thi det er vel endnu mere kostbart at have disse Sammenblandinger, hvorved Mennesker ligefrem ødelægges. Jeg kan næppe tro, at Fattiganstalterne komme ind under Lovforslagets § 1, hvori det hedder: „Alle Plejebørn blive at undergive et offentligt Tilsyn indtil det fyldte fjortende Aar.“ Uagtet Udtrykket er almindeligt, antager jeg ikke, at man vil regne Fattiggaardene til de egentlige Plejeanstalter, men jeg henleder dog den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at den af mig omtalte Paragraf i Fattigloven nu, 4 Aar efter at denne er udkommen, bør ske Fuldst.

Der er ogsaa andre Anstalter, som jeg antager maa komme ind under Tilsynet, nemlig Børnehjemmene, skønt jeg ikke ved, om Tilsynet egentlig er klar over det Spørgsmaal, om Børnehjemmene komme ind derunder. Det var vist i det hele ønskeligt, om vi fik en Ordning for Plejehjemmenes Reserve, Børnehjemmene, de ligge jo næsten helt uden for Tilsynet. Man har ogsaa haft Eksempel paa, at Forstanderen for et Børnehjem har svaret et Sogneraad, at det havde ikke noget med Tilsyn med deres Hjem at bestille. Jeg ved ikke, om Ministeriet tænker paa en Ordning af disse større Børnehjem, men jeg henstiller det i alt Fald til Overvejelse. Loven har jo nu virket i flere Aar, og jeg kan ganske henhoide mig til de Udtaleser, der i den Henseende ere fremkomne, nemlig at den har gjort noget godt, og at den navnlig har vaakt Opmærksomhed for Plejehjemsforeningerne og vel ogsaa bidraget